

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/59/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115208339
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3115208339.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: IJ., trvale bytom J., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Kováčik, s.r.o., so sídlom Legionárska 6434/2, Trenčín, IČO: 47 251 913 proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. apríla 2022, č.k. 26C/45/2015-184, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. a v závislom výroku V. o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 3.700,52 eur s príslušenstvom. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.107,20 eur spolu so špecifikovaným úrokom z omeškania, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 850,58 eur spolu so špecifikovaným úrokom z omeškania, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom IV. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom V. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 32,40 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že skončenie jeho štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta je neplatné a od žalovaného žiadal náhradu mzdy. Súd prvej inštancie pôvodne o veci rozhodol rozsudkom zo dňa 18.11.2019, č.k. 26C/45/2015-116 tak, že žalobu zamietol v celom rozsahu. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 30.09.2021, č.k. 17Co/6/2020-155 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie 3.700,52 eur s príslušenstvom, preto v tejto časti súd prvej inštancie konanie v zmysle ust. § 145 ods. 2 CSP zastavil. Súd uviedol, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu mzdy bolo potrebné časovo rozlíšiť na obdobie od neplatného skončenia pracovného pomeru dňa 25.01.2011 (kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na jeho ďalšom zamestnávaní) do 30.07.2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu o určení neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a na obdobie od 31.07.2014 (prvý deň nasledujúci po dni právoplatného určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru súdom) do 15.09.2014, kedy pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil (dohodou o skončení pracovného pomeru). Súd dospel k záveru, že za prvé z uvedených období patrí žalobcovi náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 Zákonníka práce, keď žalobca po doručení neplatnej výpovede z pracovného pomeru oznámil žalovanému ako svojmu zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní. Náhrada

mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru potom žalobcovi patrí za dobu odo dňa, ktorý nasleduje po oznámení žalovanému, že na ďalšom zamestnávaní trvá, až do dňa, kedy bolo súdom právoplatne rozhodnuté, že žalovaný pracovný pomer s navrhovateľom skončil neplatne. Súd prvej inštancie uviedol, že sa pri posúdení nároku žalobcu na náhradu mzdy odchytil od právneho názoru odvolacieho súdu, vyjadreného v zrušujúcom uznesení zo dňa 30.09.2021, č.k. 17Co/6/2020-155, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 5Cdo/83/2021. Žalobca bol od 01.02.2011 do 30.01.2012 práceneschopný a za toto obdobie (vrátane obdobia od 26.01.2011 do 30.01.2012) náhradu mzdy nepožadoval a požadoval náhradu mzdy za obdobie od 31.01.2012 do 30.07.2014. S poukazom na uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobcovi patrí náhrada mzdy nie od ukončenia práceneschopnosti, ale od doručenia oznámenia žalobcu žalovanému, aby ho naďalej zamestnával, čo žalobca urobil listom zo dňa 25.01.2011, kedy bol list žalovanému zároveň doručený. Lehotu 12 mesiacov je tak potrebné počítať od 26.01.2011, ktorá skončila 25.01.2012. Nakoľko bol žalobca preukázateľne práceneschopný od 01.02.2011 do 30.01.2012, za obdobie práceneschopnosti nebol schopný vykonávať svoju prácu, preto mu nevznikol nárok na náhradu mzdy. Pokiaľ potom ide o obdobie presahujúce 12 mesiacov, lehota 36 mesiacov, za ktorú možno priznať náhradu mzdy, uplynula 27.01.2014 (najbližší nasledujúci pracovný deň). Po uplynutí 12 mesiacov súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať. Môže však tak urobiť len výnimočne, a to v prípadoch, ak sa zamestnanec zapojil, alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, keby mu zamestnávateľ prácu prideloval. Zároveň takéto oprávnenie prislúcha súdu vtedy, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Súd uviedol, že tieto skutočnosti neboli v konaní preukázané, preto konštatoval, že návrh žalovaného na zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy žalobcovi za čas presahujúci 12 mesiacov nebol dôvodný. Dokazovaním bolo zistené, že žalovaný okrem poukazu na poberanie dôchodkových dávok žalobcom neuviedol iné dôvody, ktoré by zníženie, či nepriznanie náhrady mzdy odôvodňovali. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu mzdy za obdobie od 31.01.2012 do 30.07.2014 a takto uplatnený nárok presiahol zákonom určenú hranicu 36 mesiacov. Žalobcovi preto patrí náhrada mzdy len za obdobie po skončení práceneschopnosti t.j. od 31.01.2012 do uplynutia lehoty 36 mesiacov od oznámenia žalobcu žalovanému, aby ho žalovaný naďalej zamestnával, t.j. do 27.01.2014. Za uplatnené obdobie od 28.01.2014 do 30.07.2014 preto žalobcovi náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru nepatrí a súd prvej inštancie mu náhradu za toto obdobie nepriznal. Ďalej súd uviedol, že žalobca si náhradu mzdy vyčíslil vo výške čistého funkčného platu. Náhradu čistého funkčného platu by bolo možné priznať iba v prípade, ak by tak výslovne stanovil právny predpis (§ 114 ods. 3 zákona č. 400/2009 Z.z.). Pretože pre nárok na náhradu mzdy (funkčného platu) sa pri neplatnom skončení pracovného pomeru (aj štátnozamestnaneckého pomeru) vychádza z priemerného zárobku zúčtovaného zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období (§ 134 ods. 1 ZP) a nie z priemerného čistého zárobku, možno tento nárok priznať iba brutto. Výška funkčného platu žalobcu v rozhodnom období nebola medzi stranami sporná (755,50 eur mesačne). Pretože výška žalobcom uplatneného nároku nepresiahla výšku funkčného platu žalobcu v rozhodnom období, súd prvej inštancie ju priznal v uplatnenej výške, a to za deň 31.01.2012 v sume 25,04 eur, za obdobie od 01.02.2012 do 31.12.2013 v sume 12.674,84 eur (551,08 eur x 23 mesiacov) a za obdobie od 01.01.2014 do 27.01.2014 v sume 407,32 eur (17 pracovných dní x 23,96 eur), spolu 13.107,20 eur. Po právoplatnom určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa práva a povinnosti účastníkov pracovnoprávneho vzťahu ďalej spravovali ich pracovnou zmluvou a žalovaný ako zamestnávateľ mal preto povinnosť pridelovať žalobcovi ako svojmu zamestnancovi dojednanú prácu. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný si túto povinnosť nesplnil, čo je potrebné považovať za prekážky na strane zamestnávateľa, pre ktoré nemohol žalobca vykonávať dojednanú prácu, preto mu patrí podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce náhrada mzdy. Táto mu patrí až do dňa skončenia jeho pracovného pomeru u žalovaného, t.j. do 15.09.2014, dokedy prekážky na strane zamestnávateľa, pre ktoré nemohol vykonávať svoju prácu, trvali. Za obdobie od 31.07.2014 do 15.08.2014 patrí žalobcovi náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku, ktorým sa v zmysle § 114 ods. 1, 2 zákona č. 400/2009 Z.z. rozumie funkčný plat. Keďže výška funkčného platu nebola medzi stranami sporná, súd prvej inštancie opätovne vychádzal z mesačného funkčného platu žalobcu 755,50 eur. Žalobca si náhradu mzdy uplatnil v nižšej sume, preto ju súd prvej inštancie priznal v uplatnenej výške za deň 31.07.2014 v sume 23,96 eur, za obdobie od 01.08.2014 do 31.08.2014 v sume 551,08 eur a za obdobie od 01.09.2014 do 15.09.2014 v sume 275,54 eur (11 dní x 23,96 eur), spolu 850,58 eur. Žalobca ďalej žiadal priznať úroky z omeškania, ktoré špecifikoval podľa jednotlivých mesiacov s ohľadom na výšku platnej úrokovej sadzby. V súvislosti

s nárokom žalobcu na úroky z omeškania ako príslušenstvom priznanej náhrady mzdy súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 17.12.2009, sp. zn. 1 Cdo/116/2008, v ktorom uviedol, že povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Zákonník práce z roku 1965 (zákon č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov) túto možnosť jednoznačne vyjadril v ust. § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže terajší Zákonník práce (zákon č. 311/2001 Z.z.) a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania, treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávných predpisov. K poukázaniu žalovaného na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 494/2013 súd uviedol, že ani v tejto veci nedospel ústavný súd k opačnému záveru, pretože dôvodom nepriznania úroku z omeškania zamestnancovi z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru všeobecnými súdmi nebol záver o tom, že zamestnancovi právo na úroky z omeškania vo všeobecnosti nepatrí (resp. že ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vec nedopadá), ale konkrétne okolnosti veci, keď všeobecné súdy úroky z omeškania z náhrady mzdy zamestnancovi nepriznali s ohľadom na výšku priznanej náhrady mzdy, ktorú považovali za primerané zadosťučinenie a dostatočnú sociálnu ochranu pre zamestnanca a zároveň i dostatočnú sankciu pre zamestnávateľa. Naopak, ústavný súd aj v tejto veci (stotožniac sa s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo 17.12.2009, sp. zn. 1 Cdo 116/2008) dospel k záveru, podľa ktorého „nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy“. Pri omeškani s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka určená nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu. K obdobným záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozhodnutiach z 30.04.2012 sp. zn. 6 Cdo 246/2010, z 31.05.2012 sp. zn. 2 Cdo 76/2011, z 26.01.2015 sp. zn. 5 MCdo 8/2012, z 28.11.2008 sp. zn. 1 Cdo 51/2017 a z 24.04.2019 sp. zn. 8 Cdo 69/2018; tiež Ústavný súd SR v uznesení zo 04.07.2017 sp. zn. III. ÚS 460/2017. Medzi stranami nebolo sporné, že výplacným dňom do 30. septembra 2013 bol 15. deň nasledujúceho mesiaca a od 01. októbra 2013 to bol 10. deň nasledujúceho mesiaca. Súd dospel k záveru, že nevyplatením náhrady mzdy žalovaným žalobcovi v termínoch splatnosti jednotlivých náhrad mzdy ku dňom splatnosti, ktoré predstavujú výplacné termíny, došlo k omeškaniu žalovaného s náhradou mzdy a žalobcovi preto patria aj úroky z omeškania za jednotlivé nevyplatené náhrady mzdy, pričom výška úrokov z omeškania vyplýva z ustanovení Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR, ktoré si žalobca riadne uplatnil. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy celkom 13.957,78 eur, z toho 13.107,20 eur podľa § 79 Zákonníka práce za obdobie od 31.01.2012 do 27.01.2014 spolu s úrokmi z omeškania z jednotlivých súm náhrad mzdy a v sume 850,58 eur podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od 31.07.2014 do 15.09.2014 spolu s úrokmi z omeškania z jednotlivých súm náhrad mzdy. Žalobu žalobcu v časti nároku na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru uplatnenú za obdobie presahujúce 36 mesiacov od oznámenia žalovanému, že na ďalšom zamestnávaní trvá, t.j. po 27.01.2014 ako nedôvodnú zamietol. Lehotu na splnenie uloženej povinnosti žalovaným súd určil do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na ustanovenie § 232 ods. 3 CSP, nakoľko o ňu požiadal žalovaný na pojednávaní dňa 22.05.2019 a súd prvej inštancie jeho návrhu s prihliadnutím na uloženú povinnosť vyhovel. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ustt. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že žalobca pôvodne žiadal zaplataenie sumy 21.084,58 eur s príslušenstvom. Žalobca v priebehu konania vzal čiastočne žalobu späť, v časti o zaplataenie sumy 3.700,52 eur s príslušenstvom, čím procesne zavinił zastavenie konania v tejto časti. Žalobcovi bola napokon priznaná suma 13.957,78 eur s príslušenstvom, keď nárok v sume 3.426,28 eur s príslušenstvom bol zamietnutý. Úspech žalobcu tak predstavuje 66,20 % a úspech žalovaného predstavuje 33,80 %. Z tohto pomeru úspechu strán na spore priznal súd prvej inštancie žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 32,40 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia žaloby v celom rozsahu a priznania náhrady trov konania. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava argumentácie prezentovanej v doterajšom konaní. Opätovne poukázal na to, že žalobca v rozhodnom období poberal výsluhový dôchodok vo výške 702,25 eur a starobný dôchodok od 31.01.2012 vo výške 244,70 eur, od 01.01.2013 vo výške 255,90 eur, od 01.01.2014 vo výške 264,70 eur. V konaní bolo preukázané, že žalobca poberal príjem z výsluhového a starobného dôchodku, teda vyššiu sumu ako bola jeho mzda. Preto je možné na tento príjem prihliadnuť ako na okolnosť odôvodňujúcu

zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy a súd prvej inštancie mal pri svojom rozhodovaní aplikovať ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Podľa jeho názoru je potrebné zohľadniť všetky žalobcovi vyplatené príjmy a dávky a postupovať podľa uvedeného zákonného ustanovenia v tom zmysle, že náhradu mzdy žalobcovi za žalované obdobie neprizná. K uplatnenému a priznanému úroku z omeškania z uplatnenej náhrady funkčného platu opätovne uviedol, že Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania. Preto bolo potrebné súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom skúmať, či je možné použiť právnu úpravu Občianskeho zákonníka, ako aj riadne odôvodniť prípadné použitie. Súdom prvej inštancie nedošlo k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia. Ďalej uviedol že Zákonník práce síce zakotvuje v § 1 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce, avšak súčasne možno z takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti vyvodiť, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho ôsmej časti. Žalobca požadoval úroky z omeškania v rozpore so zákonom a nemožno nájsť ani oporu v právnom systéme SR. Právo na náhradu mzdy nemá povahu opakujúcej sa dávky, preto nemožno úroky z omeškania určiť tým spôsobom, ako ich určil súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

3. K odvolaniu žalovaného podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobca vyjadrenie. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného. Poukázal na bod 27 odôvodnenia rozsudku, v ktorom sa súd dostatočne vysporiadal s námietkou žalovaného ohľadne poberania výsluhového a starobného dôchodku v rozhodnom období. Dodal, že skutočnosť poberania týchto dôchodkov nebránila žalovanému umožniť mu pokračovať v práci a jediným dôvodom, pre ktorý mu žalovaný neumožnil pokračovať v práci bolo politické pozadie z dôvodu zmeny politických strán vo vedení štátu. Pokiaľ ide o priznané úroky z omeškania, tieto boli priznané zákonne, v súlade s citovanou judikatúrou, pričom aj v tejto časti bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie riadne odôvodnené. Žiadal preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch II. a III. a v závislom výroku V. o trovách konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a IV. odvolaním napadnutý nebol, preto je v týchto častiach právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku v napadnutých častiach, na tieto poukazuje a na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

6. Žalovaný v odvolaní prezentoval iba dve námietky voči rozsudku súdu prvej inštancie. Prvou namietal, že súd prvej inštancie nedôvodne priznal žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, nakoľko poberal výsluhový a starobný dôchodok, ktorý presahoval výšku jeho mzdy. Druhou namietal, že súd prvej inštancie nedôvodne priznal žalobcovi úroky z omeškania.

7. S oboma námietkami sa podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vyporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku v dostatočnom rozsahu; s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v týchto častiach odvolací súd plne súhlasí.

8. Odvolací súd zdôrazňuje, že to, že žalobca poberal výsluhový a starobný dôchodok, nie je relevantným dôvodom na nepriznanie náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Zrejme uniklo pozornosti žalovaného, že tento záver, ktorý pôvodne viedol k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie, už odvolací súd raz konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení - s výslovným poukazom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 19.11.2019, sp. zn. I. ÚS 331/2019. Tento nález súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vecne správne nasledoval. Z tohto dôvodu predmetná odvolacia námietka žalovaného neobstoí. K posunu v judikatúre v tejto otázke medzičasom nedošlo, preto nemá odvolací súd dôvod svoj prijatý záver meniť, pričom žalovaný ani neprezentoval konkrétnu argumentáciu, prečo by od tohto záveru malo byť ustúpené.

9. Pokiaľ ide o druhú odvolaciu námietku žalovaného, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, táto taktiež nie je dôvodná. Konštantná judikatúra, na ktorú súd prvej inštancie náležite poukázal, akceptuje priznanie úrokov z omeškania s plnením náhrady mzdy. Aj s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 493/2013, na ktoré žalovaný opätovne odkázal v odvolaní, sa súd prvej inštancie náležite vyporiadal. Súdom prvej inštancie pritom v rámci sumarizácie konštantnej judikatúry odkázal na novšie uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, z ktorého vyplýva, že „záver, podľa ktorého by zamestnávateľa nestíhala sankcia v podobe

úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane do omeškania s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, by bol neudržateľný“. Na prekonanie tejto konštantnej judikatúry žalovaný v odvolaní navyše neprezentoval žiadnu konkrétnu argumentáciu.

10. S poukazom na tieto skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. a v závislom výroku V. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).